

Afstaafelsesvilkaarene kan holdes fuldt eller dog tilnærmelsesvis skadesløs for sit betydelige Tilgodehavende hos Kolonialkasserne og for de Byrder, som Afstaafelsen vil medføre for den.“

Jeg har oplæst dette Svar, fordi det saa stærkt kendetegner Landstingets daværende Standpunkt, udtrykt af Landstingets Finansudvalg, som repræsenterede Landstingets forskellige Afskygninger. Naar man saa ser paa den Bevægelse, som kom op, efter at Traktaten var underskrevet eller var sin Underskrift nær, maa det nok siges, at fra den Side, som repræsenteres af de 11 Herrer, for saa vidt som de høre til Højre, er der gjort alt muligt for at drage denne Sag ned i Døgnpolitikken Strid. Ingen Sinde er nogen Sag bleven mishandlet i Partiøjemed, for Partiformaals Skyld som denne Sag. Ikke nok med, at man har ønsket at komme det nuværende Venstreministerium til Livs, men man har end ikke undset sig for — det gælder mere Kræfterne uden for end i Rigsdagen — at kaste Smuds paa et tidligere Højreministerium, paa Partiets egne Mænd, for dets Adfærd i denne Sag. Da Konseilspræsident og Udenrigsminister Sehested havde faaet dette Svar og et lige saa gunstigt Svar i Fjor fra Folketingets Finansudvalgs Side, fortsattes Forhandlingerne med Amerika paa det saaledes billige Grundlag. Forhandlingerne førtes ikke til Ende i Ministeriet Sehesteds Tid, de vare fremdeles gaaende, da Ministeriet Deuntzer traadte til. Nu ville vel alle erkende, at naar Sagen laa saaledes, at der førtes Forhandling mellem de to Statsmagter om dette Spørgsmaal, stod Ministeriet Deuntzer ikke frit her, men maatte tage denne Sag op og føre den til Ende efter bedste Evne. Hvad vilde man vel sige ude omkring i Verden, hvis dette skulde slaas fast som ægte, god, dansk Statsskik, at naar der var indledet Forhandling med en anden Magt om dette eller hint Forhold, behøvede man blot her i Danmark at skifte Ministerium, for at Danmark skulde være løst fra de Forhandling, som havde været førte indtil dette Tidspunkt? Hvilken Opfattelse maatte man ikke ude omkring i Verden faa af Danmark og danske Forhold, hvis Ministeriet Deuntzer havde baaret sig ad paa den Maade og sagt: Vi føle os ikke forpligtede over for de Forhandling, der ere blevne førte. Selvefølgelig maatte Ministeriet Deuntzer føre Forhandlingerne videre. Her er ikke

Spørgsmaal om Højre- eller Venstrepolitik, men simpelthen om, hvorvidt Danmark er forpligtet, efter hvad der er gaaet forud, til at fortsætte Forhandlingerne, og den højtærede Konseilspræsident og Udenrigsminister førte Forhandlingerne videre, førte dem til et Resultat, for hvilket Rigsdagen skylder ham al mulig Anerkendelse og Tak. Og saa i det Øjeblik, da Haandslag skal ske, da de Forudsætninger, under hvilke Forhandlingerne ere førte fra Ministeriets Side, skulde fyldestgøres ved Rigsdagens Tilslutning, rejser den Bevægelse sig, som vi nu have været Vidne til siden Jul.

Resultatet af Landstingets Forhandling om denne Sag er det Forslag, som ligger for os, det vil være rigtigt at læse dette Forslag op, for at vi kunne have det i frisk Minde:

„Forinden Rigsdagen tager endelig Stilling til Konventionen af 24de Januar 1902, vil der, under øverste Ledelse af en af Hans Majestæt Kongen særlig i dette Øjemed herfra udsendt Myndighed, af de Beboere af Øerne, som fyldestgøre de i § 18, 1ste Punktum i Kolonialloven af 27de November 1863 angivne Betingelser for Deltagelse i Valg af Medlemmer af Kolonialraadene resp. paa St. Thomas og St. Jan og paa St. Croix, være at foretage en hemmelig Afstemning om, hvorvidt de ville forblive ved Danmark eller foretrække, at Øerne afstaaes til de forenede Stater i Nordamerika.“

Hvad der er Hensigten med denne Beslutning, skal jeg ikke sige. Vi tage den, som den foreligger, men at Landstinget over for Folketinget lige saa godt kunde have forkastet Traktaten, er soleklart. Som denne Beslutning fra Landstinget foreligger, maa den betragtes som absolut uantagelig fra Folketingets Side. Den er umulig fra Folketingets Standpunkt set. Folketingets overvejende Flertal fastholder fremdeles den Betragtning, at de tre vestindiske Øers Forhold til Danmark og det nu foreliggende Spørgsmaal om Afstaafelse ikke med nogen som helst folkeretlig Nødvendighed paakræver en Folkeafstemning paa Øerne. Paa den anden Side, hvis Rigsdagen af andre Hensyn vil kræve en forudgaaende Afstemning, maa denne Afstemning være, hvad man kalder almindelig. Den maa foretages efter Regler, der saa nogenlunde falde sammen med det, som anvendtes i 1867.

Folketinget har hidtil været imod Afstemning overhovedet, allerede af den Grund, jeg nys nævnte, at der ikke fore-